

“Després de disset anys estem en el millor moment”

‘Malacara. El bo i millor: 1985-2002’, el recull d’Els Pets, ha estat un dels discos més venuts del Nadal. Presentat en dos CD o també juntament amb un DVD amb concerts, clips i imatges, els seus temes més arrelats segueixen marcant la pauta del pop nacional.

Els Pets han tornat a demostrar aquestes festes que segueixen encapçalant el pop català i que compten amb uns seguidors fidels que peregrinen a les botigues per aconseguir la seva música i als concerts per deixar-se endur per la seva festa. Per Sant Jordi en Pep Blay prepara la seva biografia, que editarà Rosa dels Vents. De moment, parlem amb Lluís Gavalrà i Joan Reig del seu recopilatori. I també del pas del temps, perquè disset anys després sembla que encara no saben si volen fer-se grans.

—Per què un recopilatori?

LLUÍS GAVALDRÀ: És el disc que sempre penses que faràs i no fas mai fins que marxés de la discogràfica i llavors el fan persones alienes a tu sense el teu criteri. La raó principal, però, és que vam adonar-nos que dúiem vuit discos i que cada vegada se’ns faria més difícil fer una tria. El que està clar és que no el fem per separar-nos.

JOAN REIG: No vol dir que hi hagi crisi creativa, tampoc. Ara ja ens posem a treballar en un nou disc.

—Hi ha un parell de temes nous...

J. REIG: Hi ha una cançó inèdita, “Malacara”, i la mescla de “Tarragona m’esborrona” que ha fet el discjòquei An der Beat. És per fer una aclucada d’ull a un ambient musical que també ens interessa.

LL. GAVALDRÀ: Ens feia gràcia que un altre desmuntés una cançó nostra i la tornés a fer. A fora es fa molt i aquí no hi ha tradició de fer-ho. També amb el tema “Vespre” li volíem fer

justícia gravant-lo amb més mitjans. El tema “Malacara” és com un recull de les millors cançons, hi ha el vesant simpàtic, amb la història del jove que treballa denegant hipoteques que té un amor tòrrid a Manresa.

—Per què Manresa?

LL. GAVALDRÀ: Per una tradició, que en un principi va ser molt inconscient però que ara tenim molt arrelada, de posar en cada disc el nom d’un poble o una ciutat dels Països Catalans. El Bages en particular és un dels llocs on hem tingut més seguiment i per això ens feia il·lusió que aquí fos Manresa.

—En què s’ha basat la tria dels temes que formen el recull?

LL. GAVALDRÀ: Hem volgut posar-hi les nostres millors cançons, però buscant la coherència interna del disc. Per això hi ha més cançons de la darrera època que no pas de la primera. Sense deixar de banda allò que la gent esperava trobar-hi.

—Això és perquè us sentiu més orgullosos dels vostres darrers treballs?

LL. GAVALDRÀ: Després de cometre errors, intentes que no es repeteixin i en vas aprenent. És lògic que estiguis més satisfet del que has fet al final. Nosaltres vam tenir un punt d’inflexió en el *Brut Natural*, quan vam treure’ns l’etiqueta de conjunt graciós, únicament reivindicatiu i escatològic. Era una imatge bastant falsa, i per exemple amb *Pantalons bruts i genolls pelats* arribàvem a un públic més adult. Dir-se Els Pets marca una mica i és una cosa que ens ha costat de treure del damunt.

—Us penediu del nom?

LL. GAVALDÀ: No, el portem amb tot l'orgull del món perquè defineix molt bé d'on venim i de quin context social sortim. Constantí és un poble malmès per una crisi agrícola brutal amb la implantació d'indústries contaminants al costat. El nom té molt sentit.

—També adjunteu un disc amb cançons gravades a l'Espai. Us hi sentíeu còmodes?

J. REIG: No. Però sí que és cert que una vegada vist el resultat pensem que vam fer un gran concert. Estar davant d'un teatre i que quan acabes la cançó la gent no té altra feina que jutjar-te és difícil. Això va fer que ens poséssim molt nerviosos, però a la vegada va fer que ens concentréssim molt per no equivocar-nos. Volíem posar només una cançó en directe, però com que després en vam quedar contents, vam decidir adjuntar el CD.

LL. GAVALDÀ: El disc recopilatori són Els Pets com tota la vida i en canvi el concert a l'Espai és Els Pets com mai a la vida. Així també hem pogut incloure sis cançons més que ens agradaven però que no eren èxits.

—En què ha canviat el panorama musical català des que va començar?

J. REIG: Ara és normal fer música en català. És més fàcil de posar-se a tocar, però més difícil de destacar. La situació és molt millor que la del 1985, quan començàvem. I la interrelació entre els Països Catalans ha millorat; al començament érem els del Principat que anàvem arreu i ara hi ha grups del País Valencià o les Illes.

LL. GAVALDÀ: Fins i tot el País Valencià, que era la nostra terra promesa, s'està obrint. És especialment curiós perquè fins fa poc els concerts al sud eren escassos. Com a tarragonins sempre hem reivindicat ser valencians del nord.

—Pesa ser el degà del pop en català?

LL. GAVALDÀ: Tampoc no ens ho plantejem gaire. El que és cert és que d'una manera no buscada formem part del col·lectiu cultural del país i ens expliquen que es fan servir cançons nostres per ensenyar el català a la canalla o als immigrants, i està bé.

Lluís Gavalrà i Joan Reig, dos dels membres d'Els Pets. Lluny de servir per dir adéu, aquest aplec resumeix el millor dels seus primers vuit discos. Encara en queden alguns més.

J. REIG: Amb els anys t'adones que no ets només una banda de pop i que t'has convertit en la banda sonora de la vida de molta gent, i això és més important que no pas vendre discos, per exemple.

—L'any passat, molts volien que pleguessiu...

LL. GAVALDÀ: Després de disset anys passem revista amb el recopilatori i veiem que estem en el millor moment, segons la crítica i el públic. Hi ha hagut un relleu en el públic i per això hem sobreviscut. Amb *Bon dia* vam incorporar un gruix de seguidors més gran del que teníem.

—Els Pets no es faran mai grans?

LL. GAVALDÀ: Tinc l'obsessió del pas del temps. L'assumeixo i me'n ric. La cançó "Gran" ja és això. Cada dia és una oportunitat perduda de fer coses noves o de tornar a fer coses que no podré fer mai més. La manera més clara on he resumit per què em fa por fer-me gran és "Tantes coses a fer".

J. REIG: Jo ho porto molt bé, això de fer-me gran. La cançó de "Vell és bell" de Llach és ben veritat, i la trobo fantàstica. Tot el que he après forma un bagatge que em fa feliç. No em canviaria per quan tenia divuit anys.

LL. GAVALDÀ: No, però hi ha aspectes dels divuit que m'agradaria tenir.

—Les vostres cançons són ara menys reivindicatives?

LL. GAVALDÀ: No, les lletres són diferents. Parlar de la gent gran o dels immigrants, de la sida, de l'amor, per exemple, ja és reivindicar. Al principi la nostra reivindicació tenia un punt simplista perquè l'edat ho comportava. A vegades les més subtils són les més efectives.

J. REIG: Per exemple, "Una fiblada a la pell" parla del maltractament a la dona. Quan el vam fer no estava de moda, i ara malauradament ho està. És un tema que passa per tenir una solució política. És una denúncia. "Jo vull ser rei", també.

LL. GAVALDÀ: De fet el món del pop és tan poc compromès, hi ha tanta banalitat, que això ens dóna una imatge de gent autista que no crec que sigui del tot certa. En el món de la música, si alguna crítica se li pot fer és que molts només s'escolten a ells mateixos. Són els mateixos que no entendran mai per què un grup que tècnicament no és superlatiu té una resposta de públic tan massiva. Potser és perquè a vegades és més important tenir alguna cosa a dir que saber-la dir molt bé.